

Dan Perșa

Călătorie în iad
și în rai și-n oraș
(Cartea păcatelor)

roman

POLIROM
2022

Cuprins

Cartea I	
Dor de ducă	7
Cartea a II-a	
Întâlnire cu orașul	35
Cartea a III-a	
Lumea noastră cea de toate zilele	83
Cartea a IV-a	
Călătorie în iad	205
Cartea a V-a	
Delirul bădiei Petrache	243
Cartea a VI-a	
A doua călătorie în iad	261
Cartea a VII-a	
Călătoria în rai.	297
Crănțanele pentru inima și mintea cititorului	345

Telefonul bădiei a făcut clinc-clanc abia pe la ora două noaptea, bădia s-a uitat, erau două mesaje venite unul după altul: „Mai bine rămâneam la tine“. „Ar fi fost mai bine pentru mine.“ Și apoi nimic, deși bădia i-a scris și-a întrebat-o dacă e bine, dacă s-a întâmplat ceva și, pentru că nu a răspuns, s-a gândit la ce e mai rău, „era mai bine pentru mine“ ce putea să însemne decât ceva rău? A bătut-o Poștașul, a dat cu pumnii în ea? Bădia a început să umble prin odaia mică a garsonierei, se simțea sufocat, se congestionase la față și gâfâia, Poștașul a bătut-o pe Iana, ia vezi, măi, lașule, lovești o femeie, ia să te văd cu un bărbat și bădia îi căra pumni cu nemiluita. Apoi se gândi că ar trebui să-l pedepsească mai rău decât cu o simplă bătaie, să-i spună lui Onuț să meargă la un cămătar, unul de-i fusese coleg la școală până în clasa a patra și se împăcaseră destul de bine, deși ceilalți îl ocoleau, pentru că era țigan sau, cum se spune acum, corect politic, rrom, și să-i ceară cămătarului duba, că avea o dubă și să-i mai împrumute și pe cei doi țigani angajați pentru recuperarea banilor de la rău-platnici și să-l ia pe Poștaș, să-l urce în dubă și să-l plimbe vreo două ore bune prin fața Universității și-a hotelului Intercontinental și prin Piața Romană și-a Victoriei cu un căluș în gură, ca să nu se audă strigătele lui și să-l lase undeva prin fața Casei Poporului.

Ce i-ar fi spus Onuț? „Bădie, ai înnebunit!“ Însă oricând poți intra cu proza într-un film american. Că așa-i la oraș. Dar sfârșitul lumii se apropie!

N-a dormit toată noaptea bădia, se mai culca, dar începea să dea din picioare și sărea jos din pat. Oboseala îl sleia, dar nu avea stare, gândea neîncetat la acel „ar fi fost mai bine pentru mine“ și-o vedea pe Iana burdușită de pumni, căzută și încovrigată pe dușumea, învinețită toată și cu dureri cumplite în carne și oase. Dar apoi își spune că totuși Poștașul e om cu facultate și nu este un bătăuș de femei, cum sunt unii nemernici, care-și bat consoarta o dată pe săptămână sau o dată pe zi sau de mai multe ori pe zi, depinde de metabolismul lor, de timpul în care li se consumă

serotonina produsă când se simt tari în fața unei femei, se simt uriași, grozavi, nu, Poștașul nu era din ăștia, dar o lovide pe Iana cu pumnul în ochi la furie și situația s-ar fi putut repeta. Însă degeaba căuta argumente, nu se putea liniști și se făcură niște zori murdari, cu nori de ploaie peste București și lumea părea la fel de sleită ca însuși bădia Petrache.

Abia pe la prânz l-a sunat Iana și bădia a întrebat-o „ești bine?” și da, era bine, dar nu prea voia să povestească, bădia percepea întotdeauna ezitățile ei de o fracțiune de secundă, existau întâmplări pe care n-ar fi vrut să i le spună, dar își făcea curaj să fie cinstită, nu se apuca să mintă, ca mulți alți oameni, mincinoși pentru că e mai comod să treci mai departe cu minciuna. Vocea tare și clară îi reveni și începu să povestească. Când a coborât din taxi aproape de bloc, Poștașul o aștepta în balcon cu o țigară între degete, era agitat și furios, o aștepta de câteva ore într-o stare de surescitare, ea era ținta, Iana se gândi să plece înapoi la bădia Petrache, dar a intrat în casă, a trecut pe lângă Poștaș și a intrat în baie, s-a încuiat să se schimbe de haine, Poștașul striga la ea, apoi a lovit cu piciorul ușa și-a spart-o, a prins-o și-a trântit-o și-a târât-o în dormitor și s-a suit pe ea și-a prins-o de gât și tot striga la ea „ce ușor te-aș putea omorî, te-aș putea sugruma ca pe-un pui de găină, ce ușor este, doar să strâng un pic mai tare”. Iana privi la el și văzu cum din spinarea lui se ridica până la tavan un demon negriu și flocos, dar parcă făcut din fum și din acel trup diform, cu brațele desfăcute, însă unite cu marii dorsali printr-o membrană ca aripile liliecilor, ieșea un sunet ca și când trosnea bobotaia și Iana se așteptă să simtă miros înecăcios de fum, dar nu simțea nimic și atunci își spuse că nu cu Poștașul trebuie să lupte, ci împotriva acelui demon ce stătea cu spinarea lipită de tavan, pentru că nu încăpea în camera prea mică pentru el, iar partea din spate a capului îi era și ea lipită de tavan și-o privea pe Iana cu o privire feroasă, de parcă n-ar fi fost de ajuns că avea ochi de pară și sprâncene de cărbune, unite între ele, și coarne și un smoc de păr

roșu în creștet, de parcă i-ar fi ieșit dintre rădăcinile coarnelor o flamă arzătoare. Poștașul începuse să strige: te violez, să vedem ce poți face, dar Iana știa că demonul îl controlează și-l îndeamnă și gândi: slabă sunt și demonul m-ar putea viola și ucide, dar tăria mi-e în inimă și puterea în rugăciune și cu ochii ațintiți spre tavan, către demon, a început să spună „Tatăl nostru“ cu glas tare, până când demonul începu să fumege și să urle și să se chircească, pentru că din gura Ianei cuvintele rugăciunii ieșeau ca o lumină, ca niște raze ascuțite ce străpungeau hâda arătare venită din iad, ca sulița de lumină purtată de Sângeorz ce străpunge balaurul, balaurul ce fiind, dacă nu mai-marele dracilor, și tăiau cuvintele ca sabia cea de lumină cerească adusă de Iisus Hristos pe pământ creștinilor și, cu cât îl loveau, cu atât demonul se destrăma, până s-a răsfirat ca o funingine și-au început să cadă fulgi negri prin odaie, ca o ninsoare neagră. Și atunci Poștașul, cu mâinile încleștate pe gâtul Ianei, s-a trezit și privirea lui cruntă până atunci deveni uluită, și-a dat seama ce face, s-a ridicat și-a ieșit în fugă din cameră.

Bădia a înțeles acum de ce în prima clipă Iana n-ar fi vrut să-i povestească și de ce nu i-a mai dat nici un mesaj în timpul nopții, nu pentru că s-a simțit umilită, așa cum s-a simțit Petre Țuțea că a fost bătut în pușcăriile politice și refuza să-și povestească umilința, ci a avut o temere că el, Petrache, n-o să înțeleagă lupta ei cu demonul, dar Petrache era trecut prin viață, bine că n-o bătuse, deși a fost brutal cu ea, dar n-a lovit-o cu pumnii și picioarele, așa cum își imaginase bădia peste noapte, altfel Poștașul ar fi avut de-a face cu el. Bădia căută s-o împace pe Iana, că doar știa ce înseamnă să lupți împotriva unui drac, luptase și el, dar n-a avut putere ca Iana să-l învingă și diavolul cu aripi de liliac ce ieșea din spinarea colonelului Vărzaru a rămas nevătămat până astăzi, mai face încă rău prin lume, îi spunea Ianei vorbe, ca să-i treacă tulburarea, pentru că oricât ai fi de viteaz și curajos, când dai ochii cu demonul te frământă, dar mai apoi și-a dat seama că Iana știa ce

bătălie a dat și ce victorie a dobândit și că nu-i era teamă. Iar atunci bădia n-a mai știut ce să-i spună și a zis din nou ce-l obseda, „bine că nu te-a bătut“.

Curând Poștașul s-a îmbolnăvit. Nu era o boală din cele cunoscute. O palmă a început să i se umfle și i s-a înnegrit. S-a dus la doctor și doctorul i-a spus: parcă a putrezit din interior mâna ta și l-a operat.

— Într-o altă viață am fost o femeie fricoasă. De aceea mă rugam mult. Rugăciunea îmi dădea liniște și putere. Am căpătat dibăcia să ghicesc și să fac vrăji. Chiar aveam ceva puteri fermecătoare. Dar nu le-am folosit niciodată și nici n-am povestit cuiva de ele. Însă izbucneau când mă înspăimântam. S-au păstrat un pic din ele și în viața de acum. Nu le fac însă din voia mea. Dar se întâmplă uneori, când sunt amenințată, să-mi scape gândul. Și răul se abate asupra celui care vrea să-mi facă rău. Numai asupra celor care caută să-mi facă rău. Oricât aș încerca să stârpesc această putere, ea se află mai presus de mine. Este ca norul de cerneală al sepiei. Când se sperie, îi dă drumul. E o reacție. Când soțul meu urcase pe mine și mă strângea de gât și-mi spunea cât de ușor i-ar fi să mă omoare, numai să strângă un pic mai tare, la asta m-am gândit, că mâna cu care mă strânge de gât îi va putrezi pe dinăuntru...

Acum, după ce Iana îi spusese atâtea povești ale vieții lor trecute, povești de dragoste, dar nu toate fericite, bădia își spuse că dragostea lor nu e de azi, de ieri. Ea vine din adâncimile istoriei. Dar apoi luă seama. Ale istoriei? Dar ce este istoria? Doar un joc faptic, iar oamenii sunt piesele jocului, cum ar fi la șah cailor sau nebunii sau turele. De ce acest joc? Cine ar putea înțelege? De fapt, dragostea lor vine de mult mai departe, de mult mai din adânc. Vine din lumea divină, unde oamenii nu sunt încă oameni, ci lumină divină. Cine știe de ce sufletele sunt puse într-un trup de

om? Poate pentru a se cunoaște, pentru că nu se pot cunoaște, dacă nu se înstrăinează în materie, în carne? Nu, nu poate fi așa, pentru că, oameni fiind, trăiesc altă condiție. Dar poate că se încarnează pentru a aduce dragoste în materie, altfel materia rămânând alcătuire fără sens. Nu este oare însuși omul nunta alchimică a divinității cu materia? Sau se încarnează pentru a face lumea animală să evolueze? S-o ducă spre divinitate? Pentru că între animale nu există dragoste, ci doar instinct de reproducere. Și omul a fost creat pentru a încununa viul prin dragoste... Putea să facă mii de presupuneri bădia Petrache, tot nu stă în putința omului să priceapă de ce se unește Cerul cu Pământul pentru a naște focul vieții.

Poate că universul asta face, își spuse Petrache, și de aceea el și Iana sunt un cuplu ce străbate istorii și vremuri, cuplul universal, pentru că viața oamenilor este menită împlinirii depline a iubirii. Vor trăi alte și alte vieți până când dragostea lor va fi împlinită.

Între cele pentru care o iubea pe Iana, bădia nu pusese înainte frumusețea ei, ci mai mult între toate îi plăcea puterea ei de a trece peste greutate, peste lovituri, peste suferințe și-a reveni după orice încercare și-a se însenina după izbiturile vieții. Altă femeie claca, ceda, se prăbușea, dar Iana avea un fel de maiestuozitate și se ridica întotdeauna, dreaptă și netemătoare. Îi mai plăcea și buna ei cuviință, vădită în toate gesturile ei. Nici chiar Poștașului ea nu-i spunea așa, dar nici pe nume, spunea, când venea vorba despre el, „soțul meu“.

Petrache i-a citit bucuria din glas sau ușurarea, mai degrabă, când a văzut că nu e supărat pe ea. Și cum să fi fost supărat pe ea? Nici chiar împotriva Poștașului nu mai era așa pornit. Era soțul ei și dimineața și-a cerut scuze și-a rugat-o să nu-i spună bădiei ce s-a întâmplat, pentru că îi era rușine și i-a spus Ianei că depune actele pentru divorț și vor divorța amiabil, cu acordul ambelor părți.

Dar bădia nu prea mai credea în promisiunile Poștașului și i-a spus Ianei că n-o mai lasă acasă la ea, să vină la el și-avea de gând să meargă la vila din Pipera și să locuiască împreună. Dar Iana n-a vrut, pentru că astfel cine știe ce-i va mai trece prin cap soțului ei și-o să refuze iar să-i dea divorțul.

Deși bădia nu credea în promisiunile lui, totuși rușinea i-a fost Poștașului atât de mare, încât s-a ținut de cuvânt și divorțul s-a pronunțat foarte curând. Ceea ce n-a însemnat că Iana a devenit cu totul liberă, Poștașul n-a vrut să se mute, zicând că aceea era și casa lor și, dacă s-ar muta, ar plăti prea mult pentru chirie. Mai apoi, la insistențele Ianei, a spus că-și caută ceva, dar făcea întocmai cum făcuse înainte cu divorțul, mințea și tergiversa. Deși făcea caz că familia nu s-ar descurca financiar fără el, practic trăia acum pe spinarea Ianei, cerea mâncare și voia ca ea să-i gătească, dar fără să dea un ban în casă, voia să-i spele Iana rufele, dar nu cumpăra măcar detergent, ba chiar într-o zi a rugat-o să-i dea niște bani de țigări, că el nu are. Dar avea, Iana a accesat contul firmei și erau vreo patruzeci de mii de lei și Poștașul se folosea de ei, dar avea el o socoteală, s-o facă pe Iana să-și cheltuiască banii, ca să fie dependentă financiar de el.

Măcar Iana divorțase, însă nu se obișnuise cu noua ei situație matrimonială și-i mai spunea uneori Poștașului „soțul meu“ când îi povestea lui Petrache despre el și mai rău a fost că, după ceva vreme, a observat că încă o urmărește. Și fostul ei soț chiar o urmărea, l-a zărit în una dintre zile ascuns după un stâlp, aproape că nu l-a recunoscut, lângă blocul bădiei Petrache, s-a dus la el, era deghizat în haine de la second-hand, cu niște blugi largi, albicioși, cu bretele atârdate între picioare și un fel de platcă peste pelvis, cu un hanorac ciudat, negru cu borduri albe, sub care purta un fel de șorț gri-șoarece, care putea fi luat drept o jumătate de maieu, partea din față doar, iar sub el avea un tricou bicolor, alb cu vișiniu, probabil cumpărat de la raionul de